

Mutluluk nedir peki? Evde tartışmanın olmaması değil bu tartışmanın şiddete saldırganlığa dönüşmemesi ve buna çocuğun tanık olmaması. Unutmayalım ki çocuklar model alarak öğrenirler. Öfkeyi kontrol etmenin yollarını öğrenilebilir. Bulunulan yer değiştirilebilir. Olay, sakinleştikten sonra değerlendirilebilir. Problemi çözebilmek için senin dediğin benim dediğim yerine alternatif fikirler üretebilir, problem çözüme ulaşabiliyorsa, kavganın çocuk üzerindeki duygusal davranışsal etkisi azalacaktır. Çocuk yaşanan problemleri kendinin bir suçu olarak görebilir, onun suçu olmadığı anlatılabilir, konuşmak ve güven için yüreklendirilebilir ancak konuşmak istemediği takdirde asla konuşmaya zorlanmamalıdır. Çocuğumuz çizdiği resimlerde kendileriyle sizlerle ilgili bilgiler verir unutmayalım! Minik ellerin hiçbir zaman kanayan masalar çizmemesi, sevgiyle büyümeleri dileği ile...

(Yazının başında anlattığım hikayenin kahramanının anne ve babası bir gün sonra yanımdaydı, yaklaşık üçüncü görüşmede baba gözleri dolarak kendi küçüklüğünü ve babasını anlatmaktaydı, sordum; bir baba aynı filmi 20 yıl sonra çocuğun oynadığı bir ekranda izlemek ister miydi? Evdeki iyileşme minik kahramanın okuldaki iyileşmesini de sağlamaktaydı, profesyonel destek almaları için çift, aile terapistine yönlendirilmiştir.)

HAZIRLAYAN
PSİKOLOG
EBRU DEMİR

RENKLI BİR GELECEK İÇİN...

Adres : Güzelyalı Mah.81108 sok.No.3 Çukurova/ADANA
Tif. : (0 322) 232 0 452 (pbx)
Fax : (0 322) 231 14 36
info@renklisekerler.com.tr
www.renklisekerler.com.tr

renkli sekerler

ANAOKULU

ÇOCUĞUNUZ
SENARİST
OLURSA

PSİKOLOJİK BÜLTEN

SAYI:20

www.renklisekerler.com

ÇOCUĞUNUZ SENARİST OLURSA...

Bembeyaz bir sayfaydı elinde tuttuğu az önce, şimdiyse taşımakta zorlandığı ancak baş etmeye çalıştığı bir yükü karalamıştı bembeyaz sayfaya. Kocaman bir yüz vardı ön sayfada; kırmızı çizgiler ve küçücük bir elin çizdiği öfke dolu gözler, “bu kim?” dediğim de “babam” dedi. Sonra “Ebru Abla bu da var bak” dedi ve sayfanın arkasını çevirdi. Öylece onu dinliyordum. Sayfanın arkasında iki yüz ve bir masa; biri diğerine göre daha iri ve iri olan bu sayfadaki yüz, ön sayfadakine göre daha ufak... annem dedi, diğer yüzse kendiydi.

Ayrıca sayfa o kadar tasarruflu kullanılmıştı ki; iki yüz ve bir masa bu sayfaya çok güzel yerleştirilmişti ve yüzler gülümsüyordu. Ben bir şeyler sezmişim, şaşkın, bir o kadar da ona sarılma isteği ile ona bakıyordum. Aklımdan geçenleriyse durdurmak mümkün değildi, sezdiğim şeyleri bu ufak beden yaşıyor olabilir miydi?, nasıl güçlü görünmeye çalışıyor ve yardım et diye yakaran bakışlarının ardında nasıl da korkusunu gizlemeye çabalıyordu? Bazen insan karşısındaki kişiden duyacağı şeyden korkar, çünkü o kendi korkusudur da aynı zamanda. İşte öyle bir halde “bana bu resmi biraz daha anlatır mısın?” diyebilirdim.

Ve anlatmaya başladı.

Düştüğü o köşede ağlayan annesiydi, masanın altında saklanan başı ellerinin arasında korku dolu gözlerle annesine bakarsa kendiydi, resimdeki gibi tebessümü gözlerinde öylece anlatıyor, sığındığı masayı kaldırıp fırlatan, annesini öldüresiye dövse bir yabancı değil babasıydı. Resimde masanın köşesinde kırmızı bir leke! Bu ise masanın kanıydı, masa kanamıştı. Peki öfke duymalı mıydı, korkmalı mıydı ya da bu normal bir şey miydi insanlar birbirlerini hep dövmeli miydi.

Evet İstanbul’da bulunduğum dönemde bir proje kapsamında tanıştığım bu minik henüz 5 yaşında bir anaokulu öğrencisiydi. Arkadaşlarına fütursuzca vuruyor ve hiçbir sorumluluğu almıyordu. Ve onu böylesi hoyrat yapan, bana bir aile resmi çiz dediğimde babasını ayrı bir sayfaya, kendini annesiyle beraber ayrı bir sayfaya çizdiği ve anlattığı evdeki hikayesiydi. Aile içinde yaşanan şiddet sadece fiziksel değil psikolojik olarak da zarar vermeyi kapsar.

En büyük travmayı da defalarca bu olaya şahit olan çocuklar yaşar. En büyük ihtiyacı sevgi olan çocuğun sevgi yerine öfkeyi şiddeti yaşadığı bu ortamda çocuktan sağlıklı bir kişilik geliştirmesi beklenemez. Yetersizlik duygusu yaşayan, duygularını öfkesini kontrol edemeyen, eşine şiddet uygulayan, masaları kanatan, kendini ifade etmekten kaçan, yetersizliklerini örtmeye çalışan, masa altlarına saklanan yetişkinler de böyle yetişmiyor mu? Şiddet ortamında büyüyen bebekler güvenli bir bağlanma gerçekleştiremeyebilir, kendilerine bakan kişilere duygusal olarak bağlanmakta zorluk yaşayabilirler.

Okul öncesi çocuklar kabus görebilir ya da uyuma güçlüğü çekebilirler. Okul çağındaki çocuklar ise depresyon, kaygı, korku gibi farklı psikolojik problemler yaşayabilirler, akranlarına karşı şiddet gibi sorunlu davranışlar gösterebilirler.

Annesinin yaşadığı şiddeti görüp bir şey yapamayan çocuk kendini suçlamaya ve “ben bir şeyi beceremem” diye başlayan cümleler kurmaya başlayacak yetersizlik duygusu oluşacak, kurtulmak isteyeceği üzerine dar gelen bir kıyafet gibi taşıdığı yetersizlik duygusu yaşamını her defasında zorlaştıracaktır.